Daniela Grau: ?El català viu una situació crítica a causa de la voluntat de colonització de l?estat francès?

Catalunya Nord | 14-01-2020 | 09:26

Daniela Grau

El to de la paraula de Daniela Grau és suau, educat i estrictament ordenat, però també punyent i concís. Més que una activista, ella es considera una independentista des del bressol, atès que es tracta d?una lluita molt arrelada en el si de la seva família, i és per aquest motiu que contempla la lluita del país per esdevenir un estat propi com ?una lluita per la llibertat i pels drets democràtics, però sobretot és la lluita de tota una nació que té més de mil anys d?existència i que va tenir el primer Parlament europeu?.

Molta gent la defineix com a una activista. Hi està d?acord?

Daniela Grau. Efectivament, sovint se?m reconeix com una activista. Abans aquesta paraula no m?agradava gaire, preferia dir que soc una independentista, perquè d?activistes n?hi ha molts i de moltes maneres, en canvi d?independentistes mai n?hi ha prou, tot i que ara som milions. Ara bé, jo no tinc cap mèrit personal: hi ha catalans del nord que no són descendents de famílies catalanes o immigrades d?altres països catalans per raons econòmiques o perquè van ser refugiats del 39 i que ara defensen la causa, en canvi jo soc una catalana del nord que no té cap mèrit perquè el meu pare `-Gilbert Grau- ja era independentista, va crear el Partit Federalista Europeu de Catalunya (PFEC) el 1973 i, per tant, vaig créixer dins d?una família independentista que veia en la policia francesa i espanyola a les forces d?ocupació.

Fins a quin punt és intensa la lluita activista a la Catalunya del Nord?

D.G. Des del meu punt de vista com a independentista puc afirmar que la lluita en el nostre territori de la Catalunya del Nord no és, evidentment, prou intensa, tot i que penso que últimament, a causa de les repressions patides pels connacionals del Principat de Catalunya i també alguns de les Balears, hi ha una presa de consciència de la catalanitat i de la solidaritat de la Catalunya del Nord amb la resta dels Països Catalans.

Ha participat en conferències anomenades "La Catalunya del Nord: un país traumatitzat". Un títol, si més no, contundent.

D.G. Una de les meves dèries és, precisament, denunciar l?estat de mala salut de la Catalunya del

Nord. Malauradament, l?estat francès, a partir de la Revolució Francesa, ha aconseguit fer pensar a la majoria dels europeus, i els catalans no se n?escapen, que és un estat en essència democràtic i progressista. Els que hi vivim, els que el patim, observem que és tot el contrari. I és per això que, quan m?ho demanen, faig una conferència que pot durar una hora, o més, per destruir precisament aquest mite.

Recordo que quan era jove i anava al Principat de Catalunya amb el meu pare hi havia gent que ens deia: ?Quina sort de ser francesos!?. Sort? Quina mala sort de ser-ho, penso, això és el que s?hauria de dir. Avui dia encara hi ha gent que creu que el que està passant en aquests moments a l?estat espanyol no pot passar a França, i de fet no passen les mateixes coses en els mateixos àmbits perquè, precisament, els francesos han aconseguit erradicar absolutament tot allò que no era francès a l?estat francès. Hem de tenir al cap un exemple claríssim: a l?estat francès, un estat jacobí i molt i molt centralista, no existeix cap autonomia, mentre que a Espanya algunes persones, fins i tot oficialment, reconeixen que es tracta d?un estat plurinacional. Jo no estic a favor de l?autonomia, però com a mínim hi ha un reconeixement de la plurinacionalitat, tot el contrari que a l?estat francès, on hi ha un prefecte dins de cada departament que esdevé el representant directe de l?estat.

A partir d?aquí, pretendre que l?estat francès és un estat més democràtic és completament fals, de fet és tot el contrari. I en les llengües passa exactament el mateix: a França no existeix el reconeixement de les llengües diferents del francès, que se?n diuen ?llengües regionals?, un concepte que, de fet, equival a una llengua de segona, considerada com un dialecte. En aquests moments, precisament, estem lluitant per intentar que la Constitució francesa reconegui l?existència de totes les llengües de l?estat francès.

Considera que la llengua catalana viu una situació crítica, doncs.

D.G. Sí, viu una situació crítica, però no només ara, sinó des del 1659, és a dir, des del començament de la colonització. És conegut que els francesos van intentar, i en part han tingut èxit, erradicar les llengües del territori. Jo soc d?una generació nascuda després de la Segona Guerra Mundial i, segurament, formo part de la primera generació en la qual els seus pares, que sovint parlaven català entre ells, van començar a parlar en francès. I això va ser així perquè d?ençà del final del segle XIX i de l?obligatorietat de l?assistència a l?escola pública francesa s?havia convençut a la gent que la llengua i la cultura francesa eren les més belles del món i, a més, també se?ls havia convençut que per reeixir a la vida calia parlar francès.

El català viu una situació crítica a causa de la voluntat de colonització i erradicació de la nostra llengua, i no només a causa dels temps de quan regnava Lluís XIV, sinó també per aquest sistema educatiu francès actual. Un sistema que és molt preuat i admirat per molta gent als Països Catalans, perquè en general és gratuït i públic, però que al cap i a la fi va ser concebut no només perquè la gent parlés francès, sinó també perquè pensés en francès. És a dir, està fonamentat amb un ensenyament que està basat en una emfatització de tot allò que és francès i, en definitiva, difon un nacionalisme francès.

Parlem de la política catalana. Com valora la lluita per assolir la independència?

D.G. La lluita per l?autodeterminació és la lluita per la llibertat i pels drets democràtics, però sobretot és la lluita de tota una nació que té més de mil anys d?existència i que va tenir el primer Parlament europeu. Una nació, d?altra banda, que ha contribuït molt en la vida política, cultural, intel·lectual i espiritual d?Europa i que s?ha intentat suprimir.

Una nació que també té una part del seu territori a la Catalunya del Nord. Els nord-catalans en són conscients, d?això?

D.G. Tots els catalans del nord víctimes de la colonització francesa, que malauradament en són molts, cada cop poden reflexionar més sobre la mateixa realitat catalana. De fet, un motiu d?esperança en aquest sentit, és que cada cop més catalans dels altres països catalans s?adonen que la Catalunya del Nord és un país català. Ara bé, quan sentim a TV3, de manera molt provocadora, que es refereix al nostre territori com al Pirineu francès o França, això ens fa enfadar molt. Crec que tenim dret a ser reconeguts pels periodistes catalans, tot i que per a molts d?ells quan es parla dels Països Catalans encara tenen el marc mental espanyol al cap i, per tant, no ens consideren un país català.

La futura visita de Puigdemont a Perpinyà suposa un bri d'esperança en la lluita catalana cap a la sobirania?

D.G. Efectivament, la visita del Molt Honorable President Puigdemont a Perpinyà suposa un bri d?esperança en la presa de consciència de la catalanitat global de la nostra nació. Una nació oprimida i espoliada per dos estats, el francès i l?espanyol, que ambdós es pretenen estats democràtics, tot i que la nostra nació, com d?altres d?Europa, està dominada, espoliada i dividida artificialment per una frontera imposada. La nostra nació té el dret, com totes les altres, a participar en el concert de les nacions europees i a tenir un estat propi amb una pròpia Constitució. A tenir, en definitiva, una visió del món que ens és pròpia fruit de la nostra història mil·lenària.

Autor: Redacció